

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/315/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3816216842
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3816216842.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Anderlovej v spore žalobcu W. M. F., s.r.o. so sídlom V., P. č. 5, C. XX XXX XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Z. M., s.r.o., so sídlom V., P. č. 5, C. XX XXX XXX, proti žalovanému U. V., nar. XX.X.XXXX, bytom B., P. č. X/XX, zastúpeného JUDr. V. L., advokátom so sídlom V., Y. č. XX, o zaplatenie 6.206,53 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 18. mája 2017, č.k. 15Csp/109/2016- 154 takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej časti II. a IV. p o t v r d z u j e.

Žiadna zo strán n e m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. konanie o zaplatenie 15,- eur s úrokom z omeškania 5,05% ročne zo sumy 5,- eur od 28.7.2016 do 26.1.2017, s úrokom z omeškania 5,05% ročne zo sumy 10,- eur od 28.7.2016 do 16.2.2017 zastavil. Výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 3.594,53 eur s úrokom z omeškania 5,05% ročne od 21.10.2015 do zaplatenia všetko v mesačných splátkach po 100,- eur počnúc právoplatnosťou rozsudku s tým, že každá splátka je splatná najneskôr v posledný deň toho ktorého mesiaca, pod stratou výhody poskytnutých splátok pri vynechaní jednej splátky. Výrokom III. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a výrokom IV. žalobcovi a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobca žalobou podanou dňa 30.12.2016 uplatnil voči žalovanému nárok na zaplatenie 6.206,53 eur s úrokom z omeškania 175,98 eur a úrokom z omeškania 5,05% ročne zo sumy 4570,35 eur od 28.7.2016 do zaplatenia, ako i nárok na náhradu trov konania, pričom uviedol, že pohľadávku voči žalobcovi nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 23.10.2015 od postupcu F. F. a.s., ktorý uzatvoril so žalovaným dňa 15.5.2013 zmluvu, na základe ktorej poskytol žalovanému úver, ktorý sa zaviazal splácať dohodnutým spôsobom. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že dňa 15.5.2013 uzavrela F. F. a.s. a žalovaný zmluvu o splátkovom úvere, ktorou bol žalovanému poskytnutý bezúčelový úver 5.000,- eur s fixnou úrokovou sadzbou 18,90% p.a., s výškou splátky 138,12 eur splatnou vždy k 25.dňu v mesiaci, splatnosťou prvej splátky 25.6. 2013, počtom splátok 60, konečnou splatnosťou úveru 25.5.2018, RPMN 20,94%, priemernou hodnotou RPMN 18,86%, celkovou čiastkou spojenou s úverom 7.853,68%. Zmluva obsahovala aj ďalšie práva a povinnosti zmluvných strán a v časti II. Poplatky bol dojednaný poplatok za upomienku 25,- eur a poplatok za poistenie k úveru vo výške 7,20 eur , a to v pravidelných splátkach v periodicite a termíne splátok úveru. Súčasťou zmluvy boli aj Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere a Všeobecné obchodné podmienky. Právne vec súd prvej inštancie posúdil podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. d/, písm. g/, § 9 ods. 1, 2, § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva o postúpení pohľadávky

je platná. Uviedol, že nebolo sporné a nebolo namietané žalovaným, že úver riadne nesplácal, do omeškania s riadnymi splátkami sa dostal už v roku 2014, keď v mesiaci marec 2014 uhradil len 13,56 eur, apríl 2014 v sume 27,42 eur, máj 2014 v sume 22,04 eur, dňa 25.6.2014 v sume 22,04 eur. Nesplácanie úveru vysvetlil žalovaný tak, že sa dostal do nepriaznivej životnej situácie, keď mu zostali v starostlivosti dve maloleté deti. Žalovaný nenamietal prehľad uhradených splátok, ktoré pripojil žalobca k písomnému vyjadreniu z 15.3.2017. Z prílohy k postúpeniu pohľadávky vyplýva, že žalovaný bol v omeškani 544 dní, čím sa považuje omeškanie s najstaršou neuhradenou splátkou alebo jej časťou a pokiaľ žalovaný sa dostal prvýkrát do omeškania začiatkom roku 2014 a zmluva o postúpení pohľadávky bola uzavretá 23.10.2015, niet pochýb o tom, že žalovaný bol skutočne v omeškani uvedené obdobie, čo nakoniec potvrdil aj sám žalovaný v jeho predžalobnej korešpondencii s právnym zástupcom žalobcu. F. a.s. výzvou z 9.9.2015 doručovanou žalovanému na adresu, na ktorej sa v tej dobe preukázateľne zdržiaval a preberal poštu B., P. č. 21X/X, oznamovala žalovanému, že je v omeškani so splácaním pohľadávky banky ku dňu 8.9.2015 a toto omeškanie predstavuje dlh 2.372,58 eur. Banka doručila uvedené vyhlásenie do vlastných rúk žalovaného dňa 5.10.2015, pričom na doručení je evidentne uvedený nesprávny dátum prevzatia 5.9.2015, avšak z pečiatky pošty jasne vyplýva, že mesiacom prevzatia je október a nie september 2015. Súd prvej inštancie uzavrel, že tak výzvu, ako aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti banka doručila žalovanému riadne. Pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti bol evidentne v omeškani žalovaný viac ako jeden rok, na túto možnosť bol upozornený aj s poskytnutím zákonnej lehoty /§ 565 OZ, § 53 ods. 9 OZ/. Banka mala preto právo postúpiť celý zosplatený úver tak, ako vyplýva z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávky. Podľa názoru súdu prvej inštancie je nutné preukázať existenciu písomnej výzvy a skutočnosť omeškania 90 dní aj len s časťou peňažného záväzku, ktorá skutočnosť bola preukázaná. Vzhľadom k uvedenému považoval súd aktívnu legitímáciu žalobcu za preukázanú. Je nesporné, že F. F. a.s. uzavrela so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere, pretože žalovaný pri uzatváraní zmluvy mal postavenie spotrebiteľa, finančné prostriedky potreboval pre uspokojenie osobných potrieb. Na daný zmluvný vzťah tak dopadá okrem § 497 a nasl. ustanovení Obchodného zákonníka aj zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Žalovanému bol poskytnutý úver v sume 5.000,- eur, ktorý mal splácať 60 mesiacov po 138,12 eur. Uvedené skutočnosti nenamietal ani žalovaný, pretože v prvých mesiacoch úver takto aj splácal. Súd prvej inštancie však zistil, že v zmluve je nesprávne uvedený údaj o celkovej čiastke spojenej s úverom 7.853,68 eur v spojitosti s poplatkom za poistenie 7,20 eur. Žalovaný mal zaplatiť celkom 8.278,20 eur /138,12 eur x 60 mesiacov/, preto celková čiastka spojená s úverom má byť správne táto suma a nie suma 7853,68 eur ako uvádza banka v zmluve. Ide o klamlivý údaj, ktorý vedie spotrebiteľa k tomu, že z titulu úveru zaplatí len túto sumu. V základných parametroch sa nerozlišuje, či súčasťou splátky je aj tzv. poplatok za poistenie, resp. koľko predstavuje čistá splátka úveru bez poistenia. Pri celkovej zaplatenej sume 8.278,20 eur je nesprávne uvedený údaj o RPMN, ktorý má byť vo výške 24,31 % a nie ako je uvedené v zmluve 20,94%. Ak mal byť súčasťou splátky aj poplatok za poistenie, ide o náklad, ktorý bol povinný spotrebiteľ zaplatiť a ktorý bol nevyhnutný ako dojednaný zabezpečovací prostriedok spotrebiteľ prijať, išlo o súčasť celkových nákladov spojených s úverom. Žalovaný uviedol, že zmluvné dojednania pripravovali v banke, nevedel a nebolo mu vysvetlené, či uzatvára aj poistenie a čoho sa týkalo. Vzhľadom na obsah zmluvy je evidentné, že poistenie bolo nevyhnutnou súčasťou zmluvy ako doplnková služba, pretože je predformulované v zmluve ako poplatok za poistenie k úveru a v časti II. Zmluvy je predformovaný súhlas s poistením k úveru. Žalovaný bol preto povinný pristúpiť aj k tomuto zmluvnému dojednaniu. Súd prvej inštancie však uviedol, že zo zmluvy vôbec nie je zrejmé, či poplatok za poistenie k úveru má predstavovať osobitne dojednaný poplatok spotrebiteľa voči banke, alebo týmto poplatkom spotrebiteľ platí poistné poisťovní prostredníctvom banky. Súdu prvej inštancie sa javilo, že vzhľadom na mimoriadnu obtiažnosť dojednania celého poistenia k úveru, išlo len o dojednanie poplatku ako takého, ktorý je súčasťou spoplatnenia bankových služieb. Tomuto odpovedá aj údaj v základných náležitostiach zmluvy, kde je uvedené, že bankou požadované ručenie alebo poistenie sa nevyžaduje. Pritom ide o pomerne vysokú sumu mesačne 7,20 eur, čo predstavuje z mesačnej splátky viac ako 5%. Pri úvahe, či touto zmluvou dochádza k platnému uzavretiu poistného vzťahu v prospech žalovaného, súd prvej inštancie dospel k záveru, že k platnému poisteniu nemohlo dôjsť. V časti II. Súhlas s Poistením k úveru má dlžník vyhlásovať, že má záujem zabezpečiť plnením z tohto poistenia pohľadávku banky a žiada Komplexný súbor poistenia a podpisom zmluvy súhlasí s poistením schopnosti splácať tento úver podľa poistnej zmluvy v znení aj Rámcovej poistnej zmluvy. Zo zmluvy pritom vôbec nevyplýva, čo predstavuje komplexný súbor poistenia, čo sa týmto poistením kryje, za akých podmienok má spotrebiteľ napríklad nahlásiť poistnú udalosť, pričom odkaz na rámcovú zmluvu nemôže nahrádzať základné náležitosti poistnej zmluvy v zmysle § 788 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka. Banka, ako osoba prostredníctvom ktorej sa dojednáva poistenie, má pritom podľa čl. bodu 5.

citovaného článku oprávnenie meniť splatnosť poplatku za poistenie, účet, na ktorý je uhrádzaný, banka je dokonca oprávnená jednostranne meniť výšku a spôsob výpočtu poplatku za poistenie. Zo zmluvy nevyplýva ani riadne označenie poisťovne, ktorá má poistenie zabezpečovať. Vzhľadom k uvedenému zastával súd prvej inštancie názor, že jediným kto z takto dohodnutého poistenia má výhodu je zrejme len samotná banka. Poistenie ako také nebolo uzatvorené platne /§ 39 OZ/ pre rozpor s citovanými ustanoveniami, preto žalobcovi nemohlo patriť z titulu poplatku za poistenie žiadne plnenie. V zmysle § 788 ods. 3 OZ žalovaný nebol evidentne oboznámený s podrobnejšími poistnými podmienkami. Len okrajovo a nad rámec uvedeného súd konštatoval, že dlžník v časti II. Súhlas s Poistením k úveru vyhlasuje priamo voči banke aj poisťovni, že dáva súhlas okrem iného napríklad na poskytnutie informácií o jeho zdravotnom stave, údajov o jeho osobe na účely uzatvorenia poistenia, zmeny rozsahu poistenia a podobne, vyhlasuje, že netrpí na žiadne chronické, dlhotrvajúce ochorenia, nie je v pravidelnej opatere lekára, nie je PN a za posledných 12 mesiacov nebol PN dlhšie ako 30 po sebe idúcich dní, nevenuje sa žiadnemu rizikovému športu, je zamestnaný a podobne, pričom je zrejmé, že ide o vopred naformulované vyhlásenia banky pre všetky druhy zmlúv s tzv. Komplexným súborom poistenia a len veľmi ťažko možno predpokladať, že spotrebiteľ je takto podrobne oboznamovaný v momente keď žiada o úver o závažnosti týchto vyhlásení. Z uvedených dôvodov je nesprávne uvedený aj údaj o výške splátky, ktorého súčasťou nemalo byť neplatne dojednané poistenie a aj údaj o celkovej čiastke spojenej s úverom a tým aj údaj o RPMN. Úver sa preto podľa § 11 ods. 1 písm. a, b, považuje za bezúročný a bez poplatkov. Žalobcovi patrí len rozdiel medzi skutočne poskytnutým úverom 5.000,- eur a sumou, ktorú žalovaný zaplatil, a to 1.405,47 eur /1.390,47 eur do začatia konania a 15,- eur po začatí konania/, teda suma 3.594,53 eur. Vo zvyšnej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol ako nedôvodnú. Žalobca uplatňoval aj tzv. zmluvný úrok z omeškania, ktorý žalobcovi nepatrí, pretože pri omeškaní so splácaním dlhu pri spotrebiteľských úveroch patrí veriteľovi len tzv. zákonný úrok z omeškania v rozsahu ako stanovuje § 3 Nariadenia č. 87/1995 a § 53b ods. 1 OZ. Tento patrí po zosplatnení úveru a uplynutí lehoty 15 dní od doručenia oznámenia 5.10.2015, teda od 21.10.2015 vo výške 5,05% ročne z priznanej istiny až do zaplata. Žalobcovi nemôže patriť zmluvný úrok z omeškania za skoršie obdobie, pretože žalobca nepreukázal, v akom rozsahu a v akých sumách bol žalovaný skutočne v omeškaní, keďže podľa názoru súdu bol povinný platiť len úverovú istinu a nie aj iné plnenia. Bolo však zrejmé, že od účinkov zosplatnenia je žalovaný v omeškaní s celou úverovou istinou, preto súd priznáva úrok z omeškania od tohto dátumu. K doručeniu výzvy a oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti súd prvej inštancie ešte dodáva, že účinky doručenia nemôžu nastať momentom odoslania výzvy ako uvádza právny zástupca žalobcu a ako má banka upravené v bode 10.3 VOP. Ide o neplatné dojednanie, pretože pri doručení nie je možné vychádzať z momentu odoslania výzvy, ale až skutočného doručenia alebo doručenia zásielky do dispozičnej sféry adresátovi. Vzhľadom k uvedenému súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. V súlade s § 232 ods. 3 CSP súd prvej inštancie povolil žalovanému splácať dlh v splátkach po 100,- eur mesačne. I keď súd plne rešpektuje pomery u žalovaného, ktorý má v opatere dve maloleté deti vo veku 6 a 3 roky, má výdavky na bývanie 180,- eur mesačne a dosahuje príjem 500,- eur a dostáva výživné 80,- eur, povolenie nižších splátok vzhľadom na výšku dlhu nie je reálne. Pri povolení splátky 100,- eur, ktorá je nižšia ako v zmluve dohodnutá splátka, bude žalovaný splácať úver viac ako 3 roky, čo vzhľadom na výšku dlhu je primerané a na osobu žalobcu akceptovateľné. V prípade platobnej nedisciplinovanosti súd prvej inštancie upravil stratu výhody splátky. O nároku procesných strán na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojitosti s § 255 ods. 2 CSP. Vzhľadom na výšku žalovanej sumy 6206,53 eur a úroky z omeškania 175,98 eur a úroky z omeškania, ktoré žalovaný uplatňoval z nesprávnej výšky, a vzhľadom na výšku priznanej sumy predstavuje úspech žalobcu približne polovicu, čomu zodpovedá aj polovičný úspech žalovaného. Súd prvej inštancie preto nepriznal žiadnemu z účastníkov konania nárok na náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku vo výroku II. a IV. podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Dôvodil tým, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil postavenie žalobcu ako aktívne vecne legitimovaného z dôvodu nedodržania podmienok postúpenia pohľadávky, keďže žalobca nepreukázal splnenie podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Žalovanému nie je jasné, na základe akých dôkazov súd prvej inštancie dospel k záveru, že výzva z 09.09.2015 bola žalovanému vôbec doručovaná. Žalovaný namieta doručenie uvedenej výzvy. Žalovaný mal za to, že argumentácia súdu prvej inštancie ohľadne doručovania výzvy z 09.09.2015 neobstoja, a preto rozsudok trpí vážnymi vadami spôsobujúcimi jeho nepreskúmateľnosť. Ďalej uviedol, že ak by aj žalobca preukázal doručenie výzvy zo dňa 09.09.2015, pričom nepreukázanie jej doručenia vyplynulo aj z výsluchu žalovaného v priebehu konania, podľa § 92 ods. 8 ZoB by nebola dodržaná druhá podmienka, ktorou je omeškanie klienta o viac ako 90 kalendárnych dní. Z listinného dôkazu

oznámenia o postúpení pohľadávky č. 1237/2015/CE uzatvorenej dňa 23.10.2015 vplynulo, že medzi výzvou zo dňa 09.09.2015 a postúpením, ktoré nastalo dňa 23.10.2015, by uplynulo len 44 dní. Nedodržanie 90 dňovej lehoty by znamenalo, že by išlo o postúpenie, ktoré odporuje zákonu, konkrétne kogentnému ustanoveniu § 92 ods. 8 ZoB. Súd nesprávne vyložil ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB, ktoré má na mysli 90-dňové omeškanie od doručenia výzvy (zo dňa 09.09.2015) a nie od najstaršej neuhradenej splátky. Zdôraznil, že od výzvy zo dňa 09.09.2015 (ak by bola doručená) by po postúpení pohľadávky uplynulo len 44 dní. Súd prvej inštancie okrem uvedeného pochybil aj tým, že v odôvodnení napadnutého rozsudku prezentoval svojvoľné a účelové tvrdenia, ktoré nemajú nijakú oporu vo vykonanom dokazovaní. Žalovaný je toho názoru, že akékoľvek dohady súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný pravdepodobne výzvu dostal založené na úhradách žalovaného, sú pre rozhodnutie v tejto veci nepodstatné. Poukázal na znenie čl. 2 ods. 3 CSP. Žalovaný na pojednávaní dňa 04.05.2017 potvrdil, že výzva zo dňa 09.09.2015 mu nebola vôbec doručená, a keby mu bola, oboznámil by právneho zástupcu. Súd prvej inštancie napriek tejto výpovedi uzavrel, že tak výzvu, ako aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti banka doručila žalovanému riadne. Zlučovanie dôkazných prostriedkov súdom prvej inštancie spočíva v tom, že súd na základe preukázania doručenia iba vyhlásenia o mimoriadnej splatnosti vyvodil aj doručenie výzvy zo dňa 09.09.2015, čo však nebolo nijakým dôkazným prostriedkom preukázané. Žalovaný vyjadril názor, že zákon schválne stanovuje klientovi banky ochrannú lehotu so splnením si svojich záväzkov voči banke. Až v prípade, ak je po výzve banky jej klient dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní, môže banka svoju pohľadávku postúpiť. V opačnom prípade by tak pri splnení omeškania o viac ako 90 dní mohla banka v jeden deň zaslať výzvu a hneď na druhý deň postúpiť pohľadávku. Je veľmi nepravdepodobné, že by toto bol úmysel zákonodarcu. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 5Co/460/2015 zo dňa 13.01.2016, kde súd konštatoval potrebu doloženia dokladu o tom, že takáto výzva bola skutočne aj zaslaná. Žalovaný má ďalej za to, že žalobca úver zosplatnil v rozpore s § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka. Tiež poukázal na rozpor bodu 7.6.1 Všeobecných obchodných podmienok a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, čo spôsobuje, že Všeobecné obchodné podmienky sú v tejto časti neplatné pre rozpor so zákonom. Na záver dodal, že súd musí vždy vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci a v prípade, ak strana, ktorú zaťažuje dôkazné bremeno, nepreukáže svoje tvrdenia, je akýkoľvek iný záver ako zamietnutie žaloby nesprávny. Vzhľadom na uvedené navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok v napadnutej časti v zmysle § 389 CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne aby rozhodol, že výrok II. rozsudku mení tak, že žalobu zamietla a výrok IV. rozsudku mení tak, že žalovaný má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100% a v ostatných výrokoch I. a III. rozsudok potvrdil. Zároveň žiadal, aby odvolací súd priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3. Proti tomuto rozsudku vo výroku IV. o náhrade trov konania podal v zákonnej lehote odvolanie aj žalobca. Žalobca zastáva názor, že v danom prípade prichádza do úvahy pomerné rozdelenie náhrady trov konania tak, že úspech strany sporu, ktorej vzniká právo na náhradu trov konania, sa odpočíta od úspechu strany sporu, ktorej vzniká povinnosť na náhradu trov konania a výsledok zakladá pomerný nárok na náhradu trov konania účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva. Žalovaný bol úspešný v sume 2.597 eur s príslušenstvom, čo v percentuálnom vyjadrení predstavuje jeho úspech v rozsahu 41,84 %. Neúspešný bol v sume 3.609,53 eur s príslušenstvom, čo predstavuje úspech žalobcu vo výške 58,16 %. Čistý úspech žalobcu v konaní je teda 16,32 %. Žalobca nevidí dôvod v nepriznaní nároku na náhradu trov konania žalobcovi (po zohľadnení zásady úspechu). V tejto súvislosti žalobca poukázal aj na to, že žalovaný si bol vedomý existencie svojho záväzku, na čo bol upozornený viacerými výzvami jednak zo strany žalobcu, a rovnako tak aj postupcu. Žalobca vyzval žalovaného prostredníctvom svojho právneho zástupcu k dobrovoľnej úhrade dlžnej sumy, pričom žalovaný bol upozornený na riešenie veci súdnou cestou v prípade ak pohľadávka žalobcu nebude v stanovenej lehote uhradená. Žalobca vo veci vykonal a následne si uplatnil len úkony právnej služby nevyhnutne potrebné pre dosiahnutie úspechu vo veci. Žalobca poukázal aj na skutočnosť, že mu nebola priznaná ani suma súdneho poplatku, ktorý predstavuje náklady vynaložené žalobcom, ktoré by nevznikli v prípade splnenia si povinnosti žalovaným. Súdny poplatok predstavuje trovy konania, ktoré žalobca musel vynaložiť, aby sa domohol svojho práva, nároku na zaplatenie dlžnej sumy. S ohľadom na uvedené je žalobca toho názoru, že trovy konania, tak ako boli vynaložené počas konania, sú nepochybne účelne vynaložené a sú nevyhnutne potrebné na dosiahnutie úspechu v tejto veci. Uviedol, že v prípade, že by bol súd iného názoru, došlo by porušeniu zásady rovného prístupu oboch strán sporu k spravodlivosti a ustanovenia čl. 47 Ústavy Slovenskej republiky. Poukázal na uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/416/2016 zo dňa 28.09.2016 a sp. zn. 4Co/321/2016 zo dňa 30.11.2016. Navrhol, aby odvolací

súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že žalobcovi prizná náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia v rozsahu 16,32 %, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň vyčíslil trovy odvolacieho konania.

4. Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa nestotožňuje s tvrdeniami žalobcu uvedenými v odvolaní a má za to, že nenapĺňajú odvolací dôvod uvedený žalobcom. Doplnil, že s rozsudkom sa taktiež nestotožňuje, a preto podal voči nemu dňa 22.05.2017 odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že prvoinštančný súd nesprávne vyhodnotil postavenie žalobcu ako aktívne vecne legitimovaného a to z dôvodu nedodržania podmienok postúpenia pohľadávky, keďže žalobca nepreukázal splnenie podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. Zákon o bankách. V krátkosti opätovne zhrnul dôvody pre ktoré má za to, že súd prvej inštancie dospel k nesprávne záveru, a to absenciu preukázania doručenia výzvy, nedodržanie podmienky omeškania s úhradou minimálne 90 dní, porušenie spotrebiteľského práva tým, že žalobca (resp. jeho právny predchodca) úver zosplatnil v rozpore s ustanovením § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník. Na záver uviedol, že z dôvodu všetkých vyššie uvedených skutočností možno jednoznačne vyvodit', že prvoinštančný súd dospel k nesprávne záveru, ktoré možno odôvodnil viacerými odvolacími dôvodmi uvedenými v odvolaní žalovaného zo dňa 22.05.2017, ale taktiež skutočnosť, že žalobca nemá žiaden nárok na náhradu trov v konaní z dôvodu, že v konaní nie je aktívne legitimovaný subjekt a preto jeho úkony právnej služby možno považovať za neodôvodnené a nepotrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva a to z dôvodu, že žalobca v konaní nie je aktívne vecne legitimovaný subjekt a preto jeho nárok, ktorý si v konaní uplatňuje, je nedôvodný. Má za to, že postúpenie pohľadávky nebolo v súlade so zákonom a pohľadávka nebola platne postúpená. Taktiež Odvolanie žalobcu voči výroku o náhrade trov považuje za neodôvodnené, nakoľko má za to, že žalobcov nárok na náhradu trov je taktiež nedôvodný. Na základe uvedeného žalovaný žiada, aby odvolací súd rozhodol v zmysle odvolania žalovaného zo dňa 22.05.2017.

5. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedol, že zastáva názor, že napadnuté rozhodnutie je vo výroku, ktorým súd zaviazal žalovaného k zaplateniu sumy vo výške 3.594,53 eur s prísl. vecne správne. Ohľadom výroku o nároku na náhradu trov konania sa žalobca pridrižiava podaného odvolania zo dňa 02.06.2017. Žalobca v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že v konaní bolo celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB ukladá, a teda nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. V tejto súvislosti žalobca poukazuje aj na to, že v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to: výzvou zo dňa 09.09.2015 a výzvou zo dňa 30.09.2015, ku ktorej žalobca pripojil kópiu doručky, ktorá preukazovala doručenie tejto výzvy žalovanému. Žalobca nesúhlasí s právnym názorom žalovaného, podľa ktorého v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB je na splnenie predpokladov podľa tohto ustanovenia potrebné, aby bol dlžník v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom táto lehota začína plynúť až po doručení výzvy banky. Takýto výklad z dikcie ust. § 92 ods. 8 ZoB nevyplýva. Ust. § 92 ods. 8 ZoB totiž pojednáva len o písomnej výzve banky voči svojmu klientovi, t. j. výzve banky k úhrade omeškaných splátok úveru, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka. Vyjadril názor, že ak by zákonodarca mienil týmto ustanovením poskytnúť dlžníkovi lehotu na dobrovoľné plnenie po dobu 90 dní od doručenia výzvy, bolo by to v ustanovení § 92 ods. 8 ZoB výslovne a jednoznačne uvedené. Žalobca v súvislosti s platným postúpením pohľadávky taktiež poukazuje na čl. I bod 10 Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX v ktorom je vyjadrený súhlas žalovaného s postúpením pohľadávky a taktiež bod 19.16 Všeobecných obchodných podmienok. Nakoľko ustanovenie § 89 ods. 1 ZoB pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení ZoB, pričom ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nevyklučuje odchyľnu úpravu vzájomných vzťahov, zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchyľne od predmetného zákona, a to v čl. I bode 10 Zmluvy, resp. v bode 19.16 Všeobecných obchodných podmienok. Poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10Co/76/2016 zo dňa 07.12.2016, sp. zn. 9Co/145/2015 zo dňa 05.10.2016, sp. zn. 19Co/2/2016 zo dňa 02.05.2017, 11Co/206/2015 zo dňa 05.10.2016, sp. zn. 11Co/11/2015 zo dňa 25.08.2016. Žalobca v súvislosti s aktívnou legitimáciou v konaní ďalej poukázal na skutočnosť, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky, ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka (žalobcu) na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má

povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlužník (v súdenom prípade žalovaný) sa v takom prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ani jej prípadne neexistencie. Dal do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11.06.2003, sp. zn. 4 Obo 210/01. Ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB podľa názoru žalobcu nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Zo systematického zaradenia tohto ustanovenia je zrejmé, že účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bol hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávku. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky. norma obsiahnutá v § 92 ods. 8 ZoB, nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky, v tomto prípade žalovanému, ale administratívnu zodpovednosť postihnuteľnú Národnou bankou Slovenska podľa § 50 ods. 1 ZoB. V tejto súvislosti žalobca poukázal na názor doc. JUDr. M. N., PhD., LL.M. publikovanom v časopise Súkromné právo č. 1/2015. Ďalej uviedol, že splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 ZoB nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky. To znamená, že ak banka pred postúpením pohľadávky písomne nevyzvala dlžníka na plnenie, nemá to vplyv na platnosť postúpenia pohľadávky v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. S nedoručením takejto výzvy teda nemôže byť spojená sankcia v podobe neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, ale len sankcie vyplývajúce zo ZoB, konkrétne zodpovednosť banky v zmysle ust. § 50 ods. 1 ZoB. Vzhľadom k uvedenému má žalobca za to, že ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Vzhľadom k dikcií ust. § 92 ods. 8 ZoB, s poukazom na to, že omeškanie žalovaného trvalo nepochybne viac ako rok zastáva žalobca názor, že postupca by konal v súlade ust. § 92 ods. 8 ZoB (a teda by neporušil bankové tajomstvo) aj v takom prípade, ak by písomnú výzvu žalovanému nezasielal. Postupca svoje právo zosplatniť pohľadávku využil a podaním zo dňa 30.09.2015 upozornil žalovaného, že si toto právo uplatňuje. Zároveň žalovaného týmto podaním vyzval v lehote 15 dní k dobrovoľnej úhrade pohľadávky, t.j. k zosplatneniu úveru prišlo márnym uplynutím lehoty na zaplatenie v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (t. j. ku dňu 16.10.2015). Zároveň považuje žalobca za nesporné, že postupca toto svoje právo využil v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pre nesplnenie splátky, ktorá využitiu tohto práva predchádzala po dobu 3 mesiacov. Na základe uvedeného žalobca zastáva názor, že v konaní bolo preukázané, že došlo k účinnému zosplatneniu úveru a všetky splátky úveru splatné do budúca sa tak stali splatnými od 16.10.2015. Žalovaný bol navyše nad rámec zákona postupcom vyzvaný k úhrade omeškaných splátok úveru aj osobitnou výzvou zo dňa 09.09.2015. Na základe uvedeného sa žalobca s napadnutým výrokom rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd zaviazal žalovaného k zaplateniu sumy vo výške 3.594,53 eur s prísl. stotožňuje v plnom rozsahu a zastáva názor, že napadnutý výrok je vecne správny. Žalobca preto navrhol, aby odvolací súd tento výrok napadnutého rozhodnutia v zmysle ust. § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku potvrdil. V ostatnej časti sa žalobca pridrižiava podaného odvolania zo dňa 02.06.2017.

5. Žalovaný v písomnej replike k vyjadreniu žalobcu uviedol, že opätovne a v nadväznosti na odvolanie zo dňa 22.05.2017 uvádza, že s názorom žalobcu a ani právnym posúdením súdu prvej inštancie ohľadom platného postúpenia pohľadávky z banky na tretiu osobu sa nestotožňuje a má za to, že pohľadávka nebola platne postúpená. Žalobca nepreukázal aktívnu vecnú legitimáciu, nakoľko nepreukázal doručenie výzvy jeho právnym predchodcom žalovaným. Žalobca uviedol, že žalovaný bol právnym predchodcom žalobcu vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to 1/ výzvou pred postúpením pohľadávky a 2/ oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti. Výzva 1/ pred postúpením pohľadávky nebola bankou žalovaným nikdy doručovaná ani zasielaná. Táto výzva je vytlačená zo systému bez toho, aby bola zaslaná žalovaným. K týmto dvom „výzvam“ žalovaný uviedol, že výzva 1/ je presne tou výzvou, ktorú uvádza § 92 odsek 8 zákona o bankách a je teda potrebným predpokladom na to, aby mohla banka postúpiť pohľadávku a výzva 2/ je úkonom banky, ktorá vyhlasuje mimoriadnu splatnosť úveru. Už zo samotného významu oboch týchto výziev je zrejmý ich rozdiel. Výzva 1/ je predpokladom postúpenia a výzva 2/ je o tom, že banka uplatňuje svoje právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Tieto dve výzvy nemožno zamieňať, ani nijako nahrádzať a už vonkoncom nemožno tvrdiť, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 53 odsek 9 OZ je výzvou banky v zmysle § 92 odsek 8 zákona o bankách. Žalobca ďalej nesprávne uvádzal, že medzi výzvou pred postúpením pohľadávky a samotným postúpením nemusí byť dodržaná lehota 90 dní. Argumentácia žalobcu by v praxi znamenala, že klient banky bude v omeškaní napr. 90 dní a banka mu zašle výzvu v 90 deň

omeškania a následne na druhý deň postúpi svoju pohľadávku na tretí subjekt. Lehota 90 dní plní ochrannú funkciu klienta banky, aby mohol po tom, čo je na to bankou vyzvaný splniť svoj splatný záväzok. Strácalo by význam, ak by sme pripustili argumentáciu žalobcu, že banka môže aj na druhý deň po odoslaní výzvy postúpiť bankovú pohľadávku. Z ustanovenia § 92 odsek 8 jednoznačne vyplýva, že až po preukázateľnom odoslaní resp. doručení výzvy banky a až po uplynutí 90 dní od tohto doručenia môže banka postúpiť svoju pohľadávku na tretí subjekt. Súčasne však treba dodržať ďalšie podmienky ako napr. vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, či výpoveď zmluvy, keďže predmetom postúpenia môže byť len splatný bankový úver resp. jeho splatná časť a nie tzv. živý úver. Nepredložením dôkazu o odoslaní výzvy 1/ v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, žalobca neunesol dôkazné bremeno splnenia tejto povinnosti. Základnou podmienkou konania je aktívna legitímácia žalobcu, žalovaný má za to, že žalobca nemá právo vystupovať v tomto konaní ako žalobca, keďže nepreukázal platne postúpenie pohľadávky. V prejednávacom prípade nebola ani len odoslaná výzva 1/ banky žalovanému a neboli dodržané kogentné ustanovenie § 92 odsek 8 zákona o bankách, čo má za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Ustanovenie bodu 19.16 uvedené vo VOP je podľa názoru žalovaného neplatné z viacerých dôvodov a žalobca sa jeho obsahu nemôže dovolávať. Neplatnosť tohto ustanovenia vidí z dôvodu rozporu s kogentným ustanovením § 92 odsek 8 zákona o bankách, ako aj toho dôvodu, že žalovanému ako spotrebiteľovi nebolo pri podpise Zmluvy vysvetlené toto ustanovenie. Pritom ustanovenie 19.16 VOP je svojim významom veľmi dôležitým ustanovením, na čo mal byť spotrebiteľ výslovne upozornený. Ide o ustanovenie zakomponované do formulárových VOP, ktoré spotrebiteľ nemôže nijako ovplyvniť. Súčasne sa spotrebiteľ takýmto úkonom vzdáva ochrany do budúcnosti ako aj práva udeliť, či neudeliť súhlas. Žalobca uvádzal, že relevantné oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka, pričom sa odvoláva na rozhodnutie NS SR 4 Obo 210/01 z 11.06.2003. Žalovaný nesúhlasí s týmto právnym názorom, keďže tento nemožno aplikovať na situáciu, kde postupcom je banka. Tá je okrem ust. § 524 a nasl. OZ povinná dodržiavať aj Zákon o bankách, ktorý je lex specialis k ucit. ust. OZ. Nemožno teda bez ďalšieho vyvodiť záver, že v prípade postúpenia bankovej pohľadávky stačí na platné postúpenie iba oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky. Žalobcom uvádzaná rozhodovacia prax Najvyššieho súdu je prekonaná vzhľadom na skutočnosť, že v osobitných prípadoch je podľa názoru samotného Najvyššieho súdu, ako aj Ústavného súdu, treba skúmať aj platnosť samotnej zmluvy o postúpení pohľadávky a prípadne všetky podmienky postúpenia, ako je to napr. v tomto prípade podľa zákona o bankách. Odkázal na Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/792/2015 zo dňa 26.10.2016, Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. januára 2009, sp. zn. 1 Cdo 76/2007 a rozhodnutie Ústavného súdu v uznesení sp. zn. IV. ÚS 337/2012 zo dňa 3.7.2012. Postupca, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nepreukázanie aktívnej legitímácie postupníka. Žalovaný má za to, že žalobca tak nedokázal, že pohľadávka voči žalovanému bola v čase jej postúpenia na žalobcu spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z.. Súd prvej inštancie vec nesprávne posúdil, keď čiastočne vyhovel žalobe napriek absencii aktívnej legitímácie na strane žalobcu z dôvodu neunesenia dôkazného bremena. Rozsudok trpí takou vadou, pre ktorú je nepreskúmateľný. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalovaný navrhuje, aby odvolací súd rozsudok v jeho napadnutej časti v zmysle ust. § 389 CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne aby rozhodol tak, že výrok II. napadnutého rozsudku zmení tak, že žalobu zamietne a výrok IV. rozsudku, ktorým žalobcovi a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, zmenil tak, že žalovaný má právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V ostatných častiach rozsudok potvrdil a priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

6. Žalobca v písomnej replike k vyjadreniu žalovaného zopakoval, že sa stotožňuje s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie, nakoľko v konaní bolo predloženými listinnými dôkazmi preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve spoločnosti F. F., a.s., Z. XX, XXX XX V., C.: XX XXX XXX v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj „ZoB“) a porušeniu bankového tajomstva. Nad rámec skutočností uvedených vo vyjadrení zo dňa 14.07.2017 uviedol, že skutočnosť, že výzva zo dňa 30.09.2015 predstavuje nielen výzvu adresovanú dlžníkovi (v súdenom prípade žalovanému) na zaplatenie svojho splatného peňažného záväzku, ale zároveň jednostranný úkon veriteľa, ktorým vyhlásil všetky splátky splatné do budúcnosti za splatné (tzv. vyhlásenie mimoriadnej splatnosti) je právne absolútne irelevantná.

Žalobcovi nie je zrejmé z akého logického dôvodu nie je podľa názoru právneho zástupcu žalovaného možné tvrdiť, že takáto výzva je výzvou banky v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB, resp. prečo by banka nemohla súčasne vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru a tým istým podaním vyzvať dlžníka na zaplatenie splatného záväzku, ktorý banka voči nemu eviduje z titulu nesplateného úveru. Žalobca zastáva názor, že argumentácia žalovaného je účelová, nakoľko žalovaný pod ťarchou dôkaznej situácie, kedy žalobca preukázal, že žalovaný bol neplatičom, ktorého postupca opakovane vyzval na úhradu omeškaného peňažného záväzku a v dôsledku neplnenia jeho zmluvných povinností bol donútený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru (čím sa stala celá pohľadávka splatnou) a následne postúpil pohľadávku na tretiu osobu v súlade s ust. § 92 ods. 8 ZoB ohýba toto ustanovenie podľa aktuálnej potreby do až absurdných konštrukcií s cieľom ukrátiť jeho veriteľa o plnenie, na ktoré má jednoznačný právny nárok. Žalobca nesúhlasí s právnym názorom prezentovaným právnym zástupcom žalovaného, podľa ktorého v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB je na splnenie predpokladov podľa tohto ustanovenia potrebné, aby bol dlžník v omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom táto lehota začína plynúť až po doručení tejto výzvy. Takýto výklad z dikcie ust. § 92 ods. 8 ZoB nevyplýva. Ust. § 92 ods. 8 ZoB totiž pojednáva len o písomnej výzve banky voči svojmu klientovi, t. j. výzve banky k úhrade omeškaných splátok úveru, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka. Zopakoval, že ak by zákonodarca mienil týmto ustanovením poskytnúť dlžníkovi lehotu na dobrovoľné plnenie po dobu 90 dní od doručenia výzvy, bolo by to v ustanovení § 92 ods. 8 ZoB výslovne a jednoznačne uvedené. Keďže v súdenom prípade si zmluvné strany navyše dojednali plnenie v splátkach, dlžník sa ocitol v omeškaní ihneď po tom, čo nezaplatil splátku v dohodnutej dobe splatnosti. Potreba osobitného upozornenia na plnenia tejto splátky preto ani nie je potrebná a postupca by si mohol vymáhať nárok na zaplatenie takto omeškanej splátky súdnou cestou aj bez osobitného upozornenia pre dlžníka o tom, že nezaplatil splátku v lehote splatnosti. Argumentácia právneho zástupcu žalovaného ohľadom „ochrannej funkcie klienta banky, aby mohol po tom, čo je na to bankou vyzvaný splniť svoj splatný záväzok“ je preto absurdná a v rozpore so základnými súkromnoprávnymi princípmi, keďže dlžník sa dostáva do omeškania okamihom nezaplatenia splátky v deň splatnosti (nakoľko splatnosť jednotlivých splátok si dojednali samotné zmluvné strany), nie až po výzve banky. Ohľadom súhlasu žalovaného s postúpením pohľadávky na tretiu osobu žalobca uvádza, že právny zástupca opäť účelovo a zavádzajúco uvádza, že takýto súhlas bol vyjadrený len vo všeobecných obchodných podmienkach, pričom žalovaný podľa názoru jeho právneho zástupcu nebol na takéto ustanovenie výslovne upozornený. Súhlas žalovaného s postúpením pohľadávky nebol uvedený len v bode 19.16 Všeobecných obchodných podmienok, ale aj v čl. I bode 10 Zmluvy. Je teda vylúčené, aby žalovaný nebol na takéto dojednanie osobitne upozornený a ak by si aj žalovaný pred uzavretím zmluvy napr. nečítal jej ustanovenia, takúto jeho nezodpovednosť nemožno podľa názoru žalobcu pričítať na ťarchu druhej zmluvnej strany. Žalobca ďalej uvádza, že konštrukcia právneho zástupcu žalovaného, že dohoda je neplatná z dôvodu rozporu s „kogentným“ ust. § 92 ods. 8 ZoB je v priamom rozpore s ust. § 89 ods. 1 ZoB. Prijatím argumentácie právneho zástupcu žalovaného ohľadom kogentnosti ust. § 92 ods. 8 ZoB by bolo analogicky nutné dospieť k záveru, že neplatným je aj samotné ust. § 89 ods. 1 ZoB, nakoľko pripúšťa úpravu vzťahov medzi bankou a klientom odchyľne od ustanovení ZoB, a je teda podľa argumentácie právneho zástupcu žalovaného v rozpore s podľa neho „kogentným“ ust. § 92 ods. 8 ZoB. Podľa názoru žalobcu, takáto dohoda je podľa § 89 ods. 1 zákona o bankách prípustná. Dohoda nevykazuje znaky nevyváženosti, ak veriteľ môže aj bez súhlasu dlžníka postúpiť svoju pohľadávku a dlžník môže postúpiť svoj záväzok voči veriteľovi na iného len so súhlasom veriteľa, má to základ vo funkcií súhlasu, ktorým je ochrana veriteľa. Dlh by totiž mohol prevziať taký dlžník, majetkové pomery ktorého by mohli zhoršiť alebo znemožniť uspokojenie pohľadávky veriteľa. Na základe uvedeného žalobca zopakoval, že s napadnutým výrokom rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie zaviazal žalovaného k zaplateniu sumy vo výške 3.594,53 eur s prísl. stotožňuje v plnom rozsahu a zastáva názor, že napadnutý výrok je vecne správny. Žalobca preto navrhuje, aby odvolací súd tento výrok napadnutého rozhodnutia v zmysle ust. § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku potvrdil. V ostatnej časti sa žalobca pridrižiava podaného odvolania zo dňa 02.06.2017.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v napadnutom rozsahu vo výroku II. a IV. podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 /keď nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ani to nevyžadoval dôležitý verejný záujem/v spojení § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu vo výroku II. a vo výroku IV. je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP z nasledovných dôvodov:

8. Podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v platnom znení (ďalej len „Zákon o bankách“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

9. V danom prípade, keďže právnym predchodcom žalobcu bola banka (F. F., a.s.), bolo správne, že súd prvej inštancie zisťoval, či boli pri postúpení pohľadávky na žalobcu dodržané podmienky ustanovené zákonom, teda, či postúpenie pohľadávky bolo platné. Odvolací súd má za to, že v preskúmvanej veci súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval a interpretoval uvedené ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách a správne vyvodil, že postup právneho predchodcu žalobcu - banky pred postúpením pohľadávky na žalobcu bol v súlade s citovaným ustanovením § 92ods. 8 Zákona o bankách.

10. Spornou skutočnosťou, ktorú namietal žalovaný bolo doručenie výzvy zo dňa 09.09.2015 v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách žalovanému. Z obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie k vyjadreniu zo dňa 28.04.2017 pripojil aj fotokópiu výzvy zo dňa 09.09.2015 s podacím hárkom F. pošty, a.s. zo dňa 10.09.2015 z obsahu ktorej vyplýva, že právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky vo výške 2372,58 eur a vyzval žalovaného na jeho úhradu v lehote 15 dní, pričom žalovaného zároveň poučil, že ak v stanovenej lehote dlžnú sumu neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, čím sa stane splatnou celá pohľadávka. Z pripojeného podacieho hárku vyplýva, že predmetná výzva bola žalovanému žalobcom zaslaná na adresu P. XXX/5, B.. Odvolací súd je toho názoru, že žalobca preukázal výzvu v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách, nakoľko uvedený podací hárok je spôsobilým preukázať splnenie si tejto povinnosti právnym predchodcom žalobcu. Okrem uvedenej sa odvolací súd stotožnil aj s argumentáciou súdu prvej inštancie, že na uvedenej adrese sa žalovaný zdržiaval, nakoľko podľa doručky pripojenej k oznámeniu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 30.09.2015 je zrejmé, že túto si ani nie o mesiac neskôr na uvedenej adrese žalovaný prevzal.

11. Odvolací súd ďalej v zhode s názorom súdu prvej inštancie uvádza, že v prípade pohľadávky banky /ako to bolo aj v tomto prípade/ je spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná /dospelé splátky/ a len za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky na plnenie po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Tieto podmienky postúpenia stanovuje priamo zákon o bankách. Odvolací súd má za to, že splatnosť pohľadávky a predmetnú výzvu podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách žalobca preukázal vyššie uvedenými výzvami. Z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok, ktorú žalovaný nenamietal je zrejmé, že žalovaný bol v omeškaní ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok dňa 23.10.2015 už 544 dní. Výkladom ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách odvolací súd dospel k záveru, že podmienkou platného postúpenia bankovej pohľadávky je omeškanie klienta s plnením trvajúce dlhšie ako 90 dní, pričom ale nie je nevyhnutné, aby uvedená doba omeškania klienta uplynula až po písomnej výzve banky, to znamená, že netreba ďalších 90 nepretržitých dní po výzve v zmysle § 92 ods. 8, ako namietal žalovaný. Nakoľko aj táto podmienka bola splnená, odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný, nakoľko preukázal platné postúpenie pohľadávky proti žalovanému z pôvodného veriteľa F. F., a.s., keď zmluva o postúpení pohľadávky je platná.

12. Podľa § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v platnom znení (ďalej len „Občiansky zákonník“), ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

13. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

14. Súd prvej inštancie správne posúdil, že právnym predchodcom žalobcu a žalovaným uzatvorená Zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.05.2013 je spotrebiteľskou zmluvou, keďže je nesporné, že žalovaný mal postavenie spotrebiteľa a právny predchodca žalobcu postavenie dodávateľa, a preto s poukazom na § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka a jeho tretiu vetu, ktorá znie: „Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva“, je potrebné na uvedený vzťah medzi žalovaným a žalobcom, keďže ich postavenie sa nemení ani postúpením pohľadávky, aplikovať ustanovenia na ochranu spotrebiteľa.

15. Predmetná výzva právneho predchodcu žalobcu zo dňa 09.09.2015 vzhľadom na citované ustanovenia spíňa náležitosti výzvy v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, nakoľko, ako uvádza odvolací súd vyššie, je nepochybné, že žalovaný bol ku dňu 09.09.2015 v omeškaní viac ako tri mesiace. Právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť ku dňu 29.09.2015, teda po viac ako 15 dňoch odkedy bol žalovaný výzvou zo dňa 09.09.2015 na uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka dohodnutého v Zmluve o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 15.05.2013 v časti I v bode 10 upozornený.

16. Vyššie citované ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ako to naznačuje žalobca vo svojom vyjadrení, ale stanovuje podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky (§ 524 a nasl.). Tomu nasvedčuje jednak znenie citovaného ustanovenia ("...môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku... postúpiť"), ako aj jeho zaradenie do časti zákona o bankách, ktorej nadpis znie "Ochrana klientov a bankové tajomstvo". Účelom tohto ustanovenia teda nie je len ochrana bankového tajomstva, ale aj ochrana klientov banky. Citované ustanovenie stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže.

17. K argumentácii žalobca, že podľa § 89 ods. 1 zákona o bankách, podľa ktorého banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje, došlo k odlišnej dohode medzi klientom a bankou týkajúcej sa postúpenia pohľadávky, a to v zmysle bodu 19.16 Všeobecných obchodných podmienok a čl. I bod 10 Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, odvolací súd uvádza s poukazom na ustanovenie § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, že podmienka uvedená v bode 19.16. Všeobecných obchodných podmienok a časti I bod 10 Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX vyplývala z vopred dodávateľom pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy a jej obsah spotrebiteľ (v danom prípade žalovaný) nemohol individuálne ovplyvniť. Odvolací súd vzhľadom na neprijateľnosť tejto podmienky, ktorá nepochybne vyplýva už len zo samotného faktu, že táto zmluvná podmienka bola obsiahnutá vo vopred právnym predchodcom žalobcu preformulovaných podmienkach zmluvy a vo Všeobecných obchodných podmienkach, ktoré ako neoddeliteľnú súčasť zmluvných podmienok Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 15.05.2013 bol nútený dlžník - žalovaný prijať, ak chcel vstúpiť do zmluvného vzťahu s bankou - F. sporiteľnou, a.s. ako veriteľom. Značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa tejto zmluvnej podmienky odvolací súd vidí tom, že jednak touto zmluvou podmienkou banka zrejme obchádza už uvedené ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách a súčasne v tom, že spotrebiteľ už vopred pri samotnom uzavretí zmluvného vzťahu s bankou dával súhlas s postúpením akýchkoľvek pohľadávok bankou voči nemu ako dlžníkovi na tretiu osobu (teda aj na zahraničný subjekt, voči ktorému domôcť sa práva zo strany spotrebiteľa by bolo

značne sťažené), zatiaľ čo spotrebiteľ vôbec takýto súhlas banky na postúpenie pohľadávky voči banke, resp. prevod záväzku voči banke na tretiu osobu nedostal a bol oprávnený na postúpenie výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky. Preto je táto zmluvná podmienka neprijateľná podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a absolútne neplatná podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka.

18. Odvolací súd je ďalej toho názoru, že súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že predmetná zmluva o splátkovom úvere je bezúročná a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a, b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, nakoľko v zmluve je nesprávne uvedený údaj o celkovej čiastke spojenej s úverom 7.853,68 eur v spojitosti s poplatkom za poistenie 7,20 eur, ktorý správne súd prvej inštancie posúdil ako poistenie ktoré nebolo uzatvorené platne podľa § 39 Občianskeho zákonníka, a preto žalobcovi nemohlo patriť z titulu poplatku za poistenie žiadne plnenie. Keďže údaj o celkovej čiastke spojenej s úverom a tým aj údaj o RPMN nebol správne uvedený žalobcovi patrí len rozdiel medzi skutočne poskytnutým úverom 5.000,- eur a sumou, ktorú žalovaný zaplatil, a to 1.405,47 eur, teda suma 3.594,53 eur.

19. Žalobca v žalobe uplatňoval aj nárok na zmluvný úrok a úrok z omeškania od dňa 24.10.2015, t. j. dňom nasledujúcim odo dňa účinnosti postúpenia pohľadávky. Je zrejmé, že povinnosť dlžníka zaplatiť veriteľovi dohodnuté úroky vzniká zo záväzku uvedeného priamo v zmluve a povinnosť platiť úroky z omeškania vyplýva zo zákona ako dôsledok omeškania dlžníka so splnením dlhu. Vyhlásením predčasnej splatnosti zo strany veriteľa - žalobcu v zmysle ust. § 565 Občianskeho zákonníka zmluva o spotrebiteľskom úvere zaniká (táto úprava je systematicky zaradená v ôsmej časti (záväzkové právo) druhej hlavy šiestom oddiele Zánik záväzkov). Zanikajú tak všetky práva a povinnosti zmluvných strán zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zaniká tak aj povinnosť spotrebiteľa splácať veriteľovi poskytnutý spotrebiteľský úver v dohodnutých splátkach a platiť mu z poskytnutej istiny ďalšie (riadne, v zaniknutej zmluve dohodnuté) úroky, pretrváva pritom len povinnosť nahradiť už splatné úroky. Nakoľko však bol predmetný úver posúdený ako bezúročný a bez poplatkov, dlžník - žalovaný nemá povinnosť zaplatiť dohodnuté splatné úroky. Povinnosť spotrebiteľa zaplatiť veriteľovi pohľadávku, v predmetnom prípade v rozsahu istiny, teda vzniká spotrebiteľovi deň nasledujúci po dni, kedy sa perfektný právny úkon veriteľa - vyhlásenie predčasnej splatnosti zo strany veriteľa - dostal do dispozície spotrebiteľa. Práve týmto okamihom nastupuje nová povinnosť spotrebiteľa, a to zaplatiť úroky z omeškania. V predmetnom prípade je týmto okamihom deň 21.10.2015, t. j. po uplynutí lehoty 15 dní od doručenia oznámenia 5.10.2015, tak ako uviedol súd prvej inštancie. V zmysle § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. v platnom znení tak žalobcovi patrí úrok z omeškania od tohto dátumu v rozsahu 5,05 % ročne z priznanej istiny do zaplataenia.

20. Keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým súd prvej inštancie uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 3.594,53 eur s úrokom z omeškania 5,05% ročne od 21.10.2015 do zaplataenia, posúdil odvolací súd ako vecne správny, preskúmal ďalej v rozsahu odvolania žalobcu a žalovaného aj súvisiaci výrok napadnutého rozsudku o náhrade trov konania. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania žiadnej strane odôvodnil tým, že vzhľadom na výšku súdom priznanej sumy predstavuje úspech žalobcu približne polovicu, čomu zodpovedá aj približne polovičný úspech žalovaného. Žalobca vo svojom odvolaní vyčíslil svoj úspech v spore vo výške 58,16 % (3.594,53+15 eur) a úspech žalovaného vo výške 41,84 % (2612 - 15 eur) čo je čistý úspech žalobcu v rozsahu 16,32 %. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca predmetnou žalobou uplatnil sumu 6 206,53 eur s úrokom z omeškania 5,05% ročne zo sumy 4 575,35 eur od 24.10.2015 do 27.07.2016 a 5,05% ročne zo sumy 4570,35 eur od 28.07.2016 do zaplataenia. V rozsahu 15 Eur vzal žalobca žalobu späť, t. j. v tejto časti bol tiež neúspešný / § 256 ods. 1 CSP/. Súdom prvej inštancie uložená povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 3.594,53 eur bez príslušenstva (úroku z omeškania) znížená o sumu 15 eur predstavuje úspech žalobcu, t. j. v pomere k predmetu konania je to 57,67%. Úspech žalovaného je v rozsahu 42,32% (2612+15 eur). Čistý úspech žalobcu tak predstavuje vo vzťahu k priznanej sume bez príslušenstva 15,35 %. Vo vzťahu k príslušenstvu - úrokom z omeškania je rozdiel okamihu, od kedy žalobca úroky z omeškania žiadal (od 24.10.2015) a odkedy súd prvej inštancie úroky z omeškania žalobcovi priznal (od 21.10.2015) nepatrný a bez väčšieho vplyvu na ich celkovú výšku vo vzťahu k úspechu žalobcu v konaní. Žalobca však uplatňoval úroky z omeškania z nesprávne vyčíslenej sumy, t. j. zo sumy 4575,35 eur, resp. 4570,35 eur od 28.07.2016, čo je o 980,82 eur, resp. o 975,82 eur vyššia suma, než suma, z ktorej žalobcovi skutočne patrili úroky z omeškania (3.594,53 eur). S prihliadnutím na uvedené úroky z omeškania a vzhľadom na uvedený rozdiel vo vzťahu k uplatneným úrokom a skutočne priznaným úrokom, má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie

správne podľa
nárok na náhradu trov konania.

§ 255 ods. 2 CSP rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá

21. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej časti II. a IV. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

22. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1, 2 CSP. Keďže v odvolacom konaní bol rovnako úspešný aj neúspešný žalobca a žalovaný, odvolací súd rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).